

ANDRA SÖNDAGEN EFTER PÅSKDAGEN

MISERICORDIA DOMINI

Introitus Psalt 23, Gt Hes 34:11-16, Ep 1 Petr 2:21-25, Ev Joh 10:11-16. Predikotext Joh 21: 15-25
Predikan av Åke Malander (ELBK)

Vår käre Herre, Jesus Kristus, du som tröstade och upprättade Petrus, kom med ditt kraftiga, livgivande ord och trösta och upprätta även oss, idag och alla dagar.

Den stora högtiden är förbi, nu återvänder vi till vardagslivet, till lärjunge-vardagen. Så var det väl även för apostlarna då, men ändå inte riktigt – det var ju nu det stora uppdraget började.

Predikotexten idag är fortsättningen på förra söndagens, vi läser således Joh. 21:15-25.

Jesus hade sagt till dem att de skulle gå till Galileen och där är vi alltså nu. Här möter vi åter Petrus i något av en huvudroll. Han är väl även den av lärjungarna som vi bäst får lära känna i evangelierna. Dagens händelse, Jesu tre frågor till Petrus, ska vi se mot bakgrund av vad som hänt tidigare mellan Petrus och Herren. Vad finner vi då? Ett bedrövligt fall och en underbar upprättelse! Vi får se hurudan Petrus är och hurudan Jesus är. Men Petrus är ju bara *en* av lärjungarna, ja i själva verket får han stå som representant för dem alla, ja för oss alla i alla tider. Hans historia sådan den rullas upp för oss och kulminerar idag är ett vittnesbörd som ger oss dagens ämne:

LÄRJUNGARNA FALLER – KRISTUS UPPRÄTTAR

Hur hade det då gått för Petrus? Han hade alltså förnekat sin Herre rakt ut, tre gånger på kort stund, men detta var bara slutfasen i hans fall. Han han t.ex. sagt emot Jesus, han hade förivrat sig och dragit svärd. Han somnade och han flydde, men fr.a. han tog gruvligt miste om sin egen förmåga. På torsdagskvällen bedyrar han: Aldrig ska jag överge dig, Herre! Vi har ingen anledning och ingen rätt att ifrågasätta Petrus ärlighet och oppriktighet här. Men se här också på Herren Jesus, som ju vet hur mycket detta löfte är värt. Han går inte skarpt tillrätta med Petrus, men han lämnar det inte helt opåtalat. Petrus blir förvarnad, men han lyssnar inte då på det örat. Tidigt på fredagsmorgonen däremot, när tuppen gal, då kommer han ihåg Jesu ord. *”Och han gick ut och grät bittert.”* Vi vet inte vart han gick, men på söndag är han tillsammans med de övriga. Det var säkert svåra dygn för honom. Fallet var djupt och totalt. Men se, upprättelsen skulle komma!

Den uppståndne Kristus första hälsningar går till hans apostlar och särskilt till Petrus. Vad föranleder Jesus att göra så? Mänskligt att döma borde han väl tvärtom vara rejält besviken på Petrus nu. Visst, men sådan är han, våra själars rätte herde och biskop. Han är **Den Gode Herden**, som söker upp sina vilsegångna får och lamm. *”Den som kommer till mig honom ska jag sannerligen inte kasta ut.”* Inte p.g.a. Petrus ånger och tårar utan av sin egen godhet och blotta nåd är det som Jesus tar sig an honom på detta underbara sätt. Och se här vilken själasörjare Jesus är! Tre gånger förnekade Petrus, tre gånger får han nu betyga sin kärlek till Jesus. (Märk, det är nu Jesus som leder samtalet.) Tre gånger blir han även återinsatt i sitt ämbete, och nu i vittnens närvaro. På översteprästens gård var inte de övriga apostlarna med, men nu är både Jakob och Johannes och några fler med. Att Petrus skulle ha någon överhöghet över de andra apostlarna har vi dock inte ett enda Jesu ord om här.

Nu kan det däremot inte längre vara några tvivel för Petrus. All hans synd är förlåten och han är återinsatt både som ett Guds barn och som en Kristi apostel. Vilken kontrast, trolöshet och

trofasthet: lärjungen faller, Jesus upprättar.

Petrus historia är en tröst för oss, den ska vi tänka på i våra mörka stunder, när vi ser vårt eget djupa syndafall. Då ska vi veta: *"Om vårt hjärta fördömer oss, så är Gud större än vårt hjärta och vet allt."* Det fick Petrus erfara, det har otaliga kristna fått erfara och det får vi erfara. Här möter vi ett talande exempel på att "där synden blev större där överflödade nåden ännu mer".

Det finns även en annan aspekt, en annan lärdom som vi ska dra av detta. Jesus sa en gång till judarna: "Guds rike ska tas ifrån er ..." Hur är det för oss, kan detta sägas även om oss? Och hur ska vi finna någon säkerhet för att det inte ska behöva gå så? Står vi säkra? Kan vi åstadkomma någon slags garanti? Petrus han stod nog säkert, han gav ju Kristus en kraftig försäkran om detta. Vi vet hur det gick med den saken. Det kan mycket väl gå så för oss, ja Guds rike ska tas ifrån oss. Nämligen om vi själva ska något vis garantera att bli bevarade, om nämligen vår säkerhet vilar på något annat än på Herren och på hans nåd och barmhärtighet – allena! Visst har vi många goda och nyttiga ting: vi har den goda bekännelsen, vi har vår kyrkogemenskap, vi har tillgång till biblisk undervisning. Allt detta ska vi vara rädda om och tacka Gud för, men vår trygghet och säkerhet beror inte av detta, den vilar inte på några mänskliga faktorer.

Vi kan inte och vi ska inte likt Petrus börja försäkra Herren om vår ståndaktighet, om vår kärlek till honom och om vår offervilja för hans skull. Det vore att försöka en alldeles bakvänd ordning, om vi skulle lova Gud någonting, som vi som församling sedan skulle sätta någon förtröstan till. Det är ju istället hans löften till oss som är det som vi ska bygga på. Ja, det är detta som är vår garanti, att Jesus har lovat: *"Om ni förblir i mitt ord så är ni verkligen mina lärjungar."* *"Jag ger dem evigt liv, och de ska aldrig någonsin gå förlorade, och ingen ska rycka dem ur min hand."* Det kan komma svåra tider för oss och för hela Kristi församling, men måtte vi aldrig försöka hitta på något annat sätt att överleva än detta både enkla och svåra att förbli vid Kristi ord och ordningar.

Det finns en frestelse som då och då kan dyka upp för en kristen församling och som vi ska ta oss till vara för. Det är att försöka vara listiga som ormar men samtidigt glömma att vi ska vara menlösa som duvor. Det är lätt att hemfalla åt allehanda spetsfundigheter och diverse kyrkopolitiska manövrar. Kyrkohistorien erbjuder blott alltför många exempel på sådant. Vår motståndare, den gamle ormen, är en mästare på just detta med att vara listig och taktisk och smart, ger vi oss in i sådant spel blir det snart vi själva som kommer till korta.

Låt oss istället hålla fast vid, ja klamra oss fast vid Löftet, hur det än må gå. Guds Ord och Löfte kan ju aldrig bli om intet. Det är för all del inte alls säkert att Herren handlar med oss såsom vi har tänkt oss, men den saken får vi överlämna åt honom. Han, inte vi, vet alltid vad som är vårt bästa. Vi kan tänka på de tre männen i den brinnande ugnen (Daniel 3). *"Om det blir så, är vår Gud, som vi dyrkar, mäktig att befria oss ur den brinnande ugnen och att befria oss ur din hand, o konung. Men om han inte vill, så ska du veta, o konung, att vi ändå inte dyrkar dina gudar och att vi inte vill tillbe den staty av guld som du har låtit ställa upp."* Detta är en variant av den bekännelse som genom århundradena många kristna har fått besegla med sitt blod. Det skulle även Petrus få göra, och Herren förbereder honom redan nu på hans kommande martyrdöd.

Slutet på deras samtal är trösterikt. Petrus undrar hur det ska bli med Johannes – och vi undrar hur det ska bli med det ena och det andra. Jesu svar blir att detta är inte din sak Petrus – och detta är inte vår sak, vad som är Herrens vilja. Jesus avslutar med orden: *"Följ mig!"* Samma ord till oss får avsluta dagens betraktelse: Bekymra dig inte över allehanda ting, utan följ mig! Om vi förblir i hans Ord så är vi sanning hans lärjungar. Så låt oss då kasta våra bekymmer på honom, och tacka honom för att han är vår Gode Herde, som känner oss alla vid namn och leder oss på rätta vägar för sitt namns skull. Och se, han är med oss alla dagar intill tidens ände. Amen.

Hjälp oss, Herre, att i all nöd och svårighet känna igen vår Gode Herde och hålla fast vid honom, följa hans röst och genom honom få ingå i den eviga saligheten. Amen.